

Dans

Jan ligger i sin säng i sitt lilla vindsrum. Han tittar på fotot han har uppsatt på väggen på ardennerhästen Disa, gårdens trotjänare, som inte finns mer.

- Ja, du Disa en sådan fin kväll det blev, säger Jan. Disa hade alltid varit Jans förtrodda vän, numera är det fotot av henne han delger sina hemligheter.

Jan hade lärt de första stegen i dansen foxtrot, hur han skulle hålla om sin danspartner och hur han skulle göra när han förde.

Nästa gång skulle de lära sig svänga.

- Nästa gång -

Jan kände att han längtade till nästa torsdag.

Jan hade dansat alla danser med Anna, som kunde stegen ganska bra sedan tidigare. Hon hade viskat till Jan att man minsann inte kunde tro att han inte hade dansat alls tidigare, "Du har verkligen rytmen i kroppen" hade hon sagt.

Jan var varm och lycklig, tänk att han hade vågat ge sig av till danskursen!

Mor och far hade redan lagt sig när han kom hem.

Mor hade frågat, inne ifrån sovrummet, hur det var med farmor och farfar, och då hade Jan gått in och satt sig på sängkanten och berättat allt om dansen och om att alla hade varit glada att se honom där. Och att de hade pratats vid i den korta pausen, Lars-Åke från granngården och han, om vilka möjligheter de hade att söka till lantbruksskola nästa vår.

Mor hade skrattat och sagt att hon hade räknat ut det där med danskursen, hon hade hittat hans vardagskläder bakom ladugården när hon varit ute för att stänga för hönsen.

Far hade också skrattat, ett belåtet skratt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cikoria Blå med Poeter.se id #96002 innehar upphovsrätten